

Proč je tento svět říší nevědomosti

Větší vesmír je tak rozsáhlý, že žádné božské bytosti, nebeští vládci ani páni na výšinách nevědí, co se nachází za ním. A počet životů je jednoduše nesčetný. Všechny životy ve větším vesmíru vidí svět, ve kterém žijí, všezahrnujícím způsobem, z pohledu úrovně, na kterých hmotně existují. Způsob, jakým všechny tyto životy vidí svět, se neliší od toho, jak ho vidí božské bytosti, avšak je bez vhladu, moudrosti a schopností, jež božské bytosti mají. To znamená, že bytosti ve větším vesmíru se liší od lidských bytostí, které nemohou vidět svět, v němž existují, takový, jaký skutečně je; nemohou vidět ostatní formy života, které jsou přítomny v jejich okolním prostředí; a nemohou vidět fyzické věci v tomto prostředí takové, jaké skutečně jsou. Způsob, jakým lidské bytosti myslí, i způsob, jak chápou svět, jsou tudíž dosti specifické a omezené. Tento svět je tedy místem „nevědomosti“ (vyjma případů nadpřirozených bytostí, původně se nacházejících zde ve Třech říších, a určitých duchovních jevů).

Proč je to tedy tak? Důvodem je, že větší vesmír a množství systémů v něm dosáhly poslední fáze vesmírného cyklu Utváření, Stagnace, Degenerace a Zničení. A protože vše směřovalo k děsivé vyhlídce konečné zkázy a nebytí, rozhodl se Stvořitel usilovat o záchranu všech životů.

Důvodem, proč větší vesmír a četné vesmíry v něm dosáhly fáze Zničení, bylo to, že se ony i nesčetné životy v nich – včetně mnoha pánů, vládců a božských bytostí v každém z vesmírů – staly během velmi dlouhého vesmírného cyklu Utváření, Stagnace, Degenerace a Zničení horšími, než byly v časných dnech fáze Utváření. Jinak řečeno, po všech těch předlouhých věcích již nespĺňovaly standardy pro své příslušné úrovně. Toto byla nevyhnutelná trajektorie průběhu existence.

A tak Stvořitel, aby zachránil životy, vytvořil svět vně většího vesmíru. Ten měl sloužit k záchraně nesčetných životů ve větším vesmíru a byl nazván „Třemi říšemi“. V rámci Tří říší existují tři úrovně existence. Bytosti v nejnižší ze tří úrovní nemají žádné schopnosti, nemají vyšší vhlad ani moudrost; existují v prostředí, které je nejnáročnější a je nejobtížnější jim prohlédnout. A tím je svět lidí. Lidé a bytosti ve druhé úrovni převyšují svým vhladem a moudrostí jen lidstvo, takže vidí pouze to, jaká je situace v lidské říši a tam, kde se sami nacházejí. Lidé o nich mluví jako o „nebeských bytostech“ či „polobozích“. Bytosti, které jsou ještě o jednu úroveň výše, vidí, jaký je stav věcí u bytostí ve dvou úrovních pod nimi i tam, kde se ony samy nalézají, a jejich schopnosti vhladu a moudrosti jsou ve Třech říších největší. Lidé zde na tomto světě je obvykle nazývají „božstvy“ či „nebeskými bytostmi“. A přece žádná z bytostí ve Třech říších nemá takovou moc, aby viděla vesmír takový, jaký skutečně je, či aby viděla nebeská království a ráje, kde sídlí božské bytosti.

Lidstvo tak žije ve stavu nevědomosti, má nejmenší vhlad a moudrost a není schopno vidět podstatu věcí. To způsobil Stvořitel a učinil tak proto, aby umožnil spásu bytostí v předvečer konečného zničení. To jim dává šanci vyhnout se tomuto osudu, avšak jen když se jim podaří udržet si dobrotu jim vlastní, a to i v tomto klamném a náročném světě. Je to skutečně velmi těžké: během tohoto závěrečného okamžiku cyklu Utváření, Stagnace, Degenerace a Zničení, v čase, kdy jsou životy určeny k odstranění, je pro životy jedinou možností, jak to překonat, že budou snášet utrpení, zbaví se své karmy a současně si uchovají svou vrozenou dobrotu. Teprve pak budou považovány za „hodné budoucnosti“. Když nastala závěrečná vesmírná fáze, dal Stvořitel souhlas k tomu, aby množství božstev, vládců, pánů – a ještě mohutnějších božských a osvícených bytostí dohlížejících na každou z různých oblastí většího vesmíru – sestoupilo na svět a vtělilo se do lidské podoby. Nicméně veškerá jejich vyšší moudrost, moc vhladu i božské schopnosti jsou zde zapečetěny. A na tomto nejnáročnějším místě, bez svých

schopností a moudrosti, zcela uzavřeni v lidském těle, musejí snášet těžkosti, aby si odstranili svou karmu, a zároveň se musejí spoléhat na pozitivní a ctnostné myšlenky a udržovat v sobě dobrotu. Jedině pak budou bezpočtem božských bytostí i Stvořitelem uznáni a získají místo v budoucnosti. Ti, kteří si dokázali v průběhu mnohých převtělení v tomto světě postupně odstranit karmu a jejichž ctnosti a dobrota přitom vzrostly, budou jistě vybráni, aby byli spaseni. Až na konci posledních dnů započne spása, budou Stvořitelem zcela jistě zachráněni do nového vesmíru. To znamená, že stav nevědomosti a neosvícenosti, v němž lidstvo žije, je součástí jedinečného světa a způsobu existence, který byl Stvořitelem vytvořen za účelem spásy. Proto by se jakékoli pokusy člověka žádat jinou bytost, aby tento stav nevědomosti rozbila, ukázaly jako marné. Žádná bytost na tomto světě ani mimo něj by se neodvážila podřývat toto prostředí, které bylo stvořeno pro spásu životů.

V tomto světě jsou vždy tací, kteří považují duchovní víru za nepodloženou. Někteří tedy říkají, že věří pouze tomu, co mohou vidět, a nevěří tomu, co vidět nemohou. V důsledku toho dělají někteří lidé špatnosti, aniž by se obávali následků. Pokud se božská bytost, ať je jakkoli vysoko, převtělí jako člověk – protože mít lidské tělo znamená, že je člověkem –, přijme spolu se svým lidským tělem i lidský stav nevědomosti. A tak někteří, jelikož jsou v tomto stavu, zde vytvářejí karmu. Stvořitel vytvořil Tři říše proto, aby si bytosti uměnšily svou hříšnou karmu tím, že zažívají strasti, přičemž hlavním účelem je, aby se pozvedly na morální úrovni. Pouze bytost zbavená hříchu či karmy může být spasena domů do Nebes. A principy většího vesmíru přikazují, že karmu je třeba splatit. Lidské bytosti žijí ve stavu nevědomosti, a proto mají sklon vytvářet v této lidské říši hříšnou karmu. A za ni musejí přirozeně zaplatit. Pokud není splacena v jednom životě, musí být v tom příštím. Mnoho lidí má ve skutečnosti obrovské množství hříšné karmy. A tak za ně Stvořitel snáší část jejich utrpení, aby mohli získat spásu. Toto je největší forma milosrdenství a největší forma lásky k těmto životům. Pravdou je, že život člověka skutečně vyhasne, pokud se jeho karma nahromadí do určitého stupně. Takže skutečným účelem vašeho příchodu na tuto Zemi bylo, abyste si odstranili veškerou karmu a mohli se tak vrátit do Nebes. Každý člověk, když se převtělil do tohoto světa, dal Stvořiteli slib. Avšak splatit svou karmu je samozřejmě těžké. Karma nutí lidi potýkat se a bojovat mezi sebou a způsobuje války, nemoci, dřinu, hlad, chudobu – a tím i bolest a utrpení. Někdo má karmy více a někdo méně. A to je důvod, proč jsou na tomto světě bohatí a chudí. Pokud člověk dokáže zůstat dobrý a laskavý i v tomto stavu nevědomosti, vytvoří si méně karmy! A život bude jednodušší!

To vše znamená, že tento stav nevědomosti lidí byl stvořen pro jejich spásu a pro záchranu většího vesmíru i ohromného množství vesmírů. Jelikož za tímto stavem stojí tak neuvěřitelně významné důvody, kouzlo nevědomosti absolutně nelze prolomit jen kvůli tomu, že si to lidé přejí. Někdo se může divit, proč mnohé nadpřirozené bytosti na této zemi neudělají to, co si člověk přeje, a závoj nevědomosti nezvednou. Skutečností je, že by se toho neodvážily! To proto, že Stvořitel je tak vytvořil za účelem záchrany většího vesmíru a mnoha bytostí; aby umožnil spásu těmto životům!

Učitel Li Hongzhi

30. září 2024